ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ
27 ΑΥΓ. 1902

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ' — ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1902 — ΑΡΙΘ. 33

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25
Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται
ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὀρθοδοξία καὶ παλαιοκαθολικισμός — Ἐκκλησιαστικὰ ἔγγραφα — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Κοινοποιήσεις — Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ
ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ*

Ἐν τεύχει 12 τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος «Ἐπιθεωρήσεως» (σελ. 771) ὁ κ. Michaud ἐξακολουθεῖ λέγων: «Οἱ παλαιοκαθολικοὶ ἀπεδέξαντο ὡς δόγματα πάντα τὰ δόγματα, ἅτινα ἐδίδαξε καὶ διδάσκει ἡ *καθόλου* ὀρθόδοξος Ἐκκλησία (ὑφ' ἣν οὐδαμῶς ἐννοεῖται ἡ ἀνατολικὴ ἢ ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία). Ὅσον καὶ ἂν τιμῶσι τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς γινώσκουσιν ἐν τούτοις ὅτι αὗταί εἰσιν Ἐκκλησίαι ἐπὶ μέρους καὶ ὅτι αὗται *μόναι* καθ' ἑαυτὰς οὐδέποτε ἀποτελοῦσι τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ μόνος διδάσκαλος ἡμῶν ἐν πᾶσι, μόνον εἰς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἐνεπιστεύθη τοὺς θησαυροὺς τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ τῶν μυστηρίων καὶ οὐχὶ ἀποκλειστικῶς ἢ μονομερῶς εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαν».

Σύμφωνα πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Michaud ρηθέντα ἀποφαίνεται καὶ ὁ ἄγγλος ἐπίσκοπος Wordsvorth von Salisbury ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ: The Ministry, of Grace (Λονδῖνον 1901, σελ. 107): «Ὁ μέγας φραγμὸς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς ἐγεννήθη πιθανῶς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ἤσκησε φραγκικὴ ἐξουσία ἐπὶ τῆς συνόδου τῆς συνελθούσης ἐν Ἱερουσαλὴμ ἢ Βηθλεὲμ κατὰ τὸ ἔτος 1672. Ἀπαιτεῖται πολὺς (ὡς ἐλπίζομεν *αἰωνίως*) χρόνος, μέχρις οὗ ἀρθῶσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδράσεως ταύτης, ἥτις τὴν ἔκφρασιν *μετουσίωσις* ἀνέδειξε σχεδὸν ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἑλληνικῆς θεολογίας» («Ἐπιθεώρησις», ἀριθμ. 37, σελ. 193).

Πολὺ παρήγορός ἐστιν ἐνταῦθα ἡ εἰλικρινὴς ὁμολογία τοῦ ἄγγλου θεολόγου. Καίτοι δὲ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν ἀγγλικανῶν ἀπομακρύνονται τῆς ὀρθοδοξίας οἱ παλαιοκαθολικοί, προσπαθοῦσιν ὅμως ὅσῳ τὸ δυνατὸν νὰ καλύψωσι ταύτην τὴν διαφορὰν καὶ νὰ παρουσιάζωσι τὸ πρᾶγμα οὕτως, ὡς εἰ μὴ ὑπῆρχεν ὅλως *ὁ μέγας φραγμός*, ὅστις καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν συναρμογὴν τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ παλαιοκαθολικισμοῦ.

Οἱ παλαιοκαθολικοὶ θέλουσι νὰ θεωρῶσιν ὡς δογματικῶς ὑποχρεωτικὴν μόνον τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων. Ἐὰν βαίνωσι κατὰ ταύτην τὴν ἀρχήν, ἡ κατὰ τὴν θεωρίαν αὐτῶν «Ἐκκλησία» προφανῶς οὐδεμίαν ἀξίωσιν δύναται νὰ ἐγείρῃ ἐπὶ τοῦ ἀλαθήτου. Διότι, μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπὸ τῆς ἀλαθήτου ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς διατηρηθεῖσαν ζῶσαν παράδοσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν μόνον εἰς τὰ ἀρχεῖα ἀρχαίων χρόνων ζητοῦντες, ἐξ ἀνάγκης θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰς ἐργασίας τῶν πεπαιδευμένων

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 333—335 καὶ τέλος.

ΗΑΥΚΟΒΑ ΕΒΛΙΟΤΕΚΑ ΜΕΧΝΙΚΟΒΑ

ἀνδρῶν, οἵτινες δυνατὸν μὲν νὰ προδίδωσιν ἔξοχον πολυμάθειαν, ἀλλ' οὐδόλως ἀξιοῦσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὸ ἀλάνθαστον. Διὰ τοῦτο, καὶ ἐν τοῖς συμπεράσμασι τῶν μελετῶν αὐτῶν μὴ συμφωνοῦντες, ἀντιφάσκουσι πρὸς ἀλλήλους προφανέστατα. Οὕτω π.χ. ὁ πρὸ μικροῦ τελευτήσας παλαιοκαθολικὸς καθηγητὴς Langen διισχυρίζεται ὅτι ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς εὐχαριστίας ἀδύνατος ἡ ὕπαρξις σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἐνῷ τοὐναντίον ὁ ἐπίσης παλαιοκαθολικὸς θεολόγος Watterich διδάσκει ὅτι παρὰ τῷ ἄρτῳ καὶ τῷ οἴνῳ ὑπάρχει σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ. Τίς ἆρά γε τῶν δύο λογίων παλαιοκαθολικῶν ἀνώρυξεν ὀρθῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων; Ἀλλὰ παρὰ τοῖς δυσὶ τούτοις λογίοις ὑπάρχουσι καὶ ἕτεροι, διακεχριμένοι ἢ μὴ τοιοῦτοι, λόγιοι παλαιοκαθολικοί, οἵτινες, κατὰ τὸν καθηγητὴν κ. Michaud (ἀριθμ. 37, σελ. 12), ἔχουσι τὸ αὐτὸ δικαίωμα τοῦ σχηματίζειν τὴν ἰδίαν γνώμην καὶ κέκτηνται τὸ αὐτὸ κῦρος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, ὁποῖον καὶ ἡ νόμιμος ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα, καθὼς ἐν γένει καὶ *σύνολος ὁ παλαιοκαθολικισμὸς, οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἢ ὁ προτεσταντισμὸς τῶν ἀναμορφωτῶν ἐν νέᾳ μὲν, οὐχὶ ὅμως καὶ βελτιωμένῃ ἐκδόσει*, διότι ἀπ' αὐτοῦ ἐλλείπει ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ κατὰ αὐστηρὰν λογικὴν ἐξαγωγὴ τῶν συνεπειῶν τῶν ἀναμορφωτῶν τῆς ΙΣΤ' ἑκατονταετηρίδος. Οὗτοι μάλιστά εἰσι καὶ πλησιέστεροι πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἢ οἱ παλαιοκαθολικοί, καθ' ὅσον οὐχὶ τοσοῦτον, ὅσον οἱ παλαιοκαθολικοὶ διαμφισβητοῦσι τὴν θεοπνευστίαν τῆς ἁγίας Γραφῆς.

Ἐνῷ δὲ τὰ «Γράμματα τῶν τεσσάρων πατριαρχῶν» (ἄρθρ. 2) διδάσκουσιν ὅτι «ἡ θεία καὶ ἱερὰ Γραφὴ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐδιδάχθη καὶ ἑπομένως ἡμεῖς ὀφείλομεν εἰς αὐτὴν ἀπόλυτον καὶ ἀκλόνητον πίστιν», τοὐναντίον ὁ καθηγητὴς Langen διδάσκει ὅτι: ἡ ἁγία Γραφὴ οὐκ ἔστιν ἀπολύτως ἀλάνθαστος, ἐναντίον τοῦ διισχυρισμοῦ Λέοντος τοῦ ΙΓ'» («Ἐπιθεώρησις»· ἀριθμ. 25, σελ. 38). Ἐν ἀριθμ. 5 τοῦ «Γερμανικοῦ Ἑρμοῦ» (1 μαρτίου 1901) ὑποστηρίζεται τὸ *μὴ γνήσιον* τῶν Εὐαγγελίων. Τίς ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου τούτου ἀδιάφορον· ἀρκεῖ ὅτι εὑρίσκεται τοῦτο εἰς ἐπίσημον φύλλον τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης τῶν παλαιοκαθολικῶν, ἄνευ παρατηρήσεως οἱασδήτινος.

Ἐν ἀριθμ. 3 τοῦ Vollksblattes («Ἐφημερὶς τοῦ λαοῦ») τῶν παλαιοκαθολικῶν (17 ἰανουαρίου 1902), ἐν τῇ πραγματείᾳ: «Ὁ Θεός ἐστι πνεῦμα», ἀπορρίπτεται ἡ κατὰ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην γνῶσις τοῦ Θεοῦ καὶ χαρακτηρίζεται οὕτως ἡ ἁγία Γραφὴ ὡς μυθολογία καὶ ἠθικῶς ἀτελής, διὰ τῶν ἑπομένων λέξεων: «Πῶς δὲ ἐφαντάζοντο οὗτοι (οἱ Ἰουδαῖοι) τοῦτον τὸν Θεόν; Ἐφαντάζοντο αὐτὸν, ὡς ἀποδεικνύει ἡ περὶ τούτου διήγησις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κυρίως ὡς ὄν τι κατ' ἄνθρωπον, ὅπερ, ὡς καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἐσθίει καὶ πίνει, ἐμφανίζεται ὑπὸ ἀνθρωπίνην μορφὴν, περιφέρεται καὶ περιπατεῖ ἐν τῷ παραδείσῳ, ὁμιλεῖ καὶ ἀκούει καὶ βλέπει, ἀναμιμνήσκεται ἢ λησμονεῖ τι, καὶ ἐν γένει ὡς ὄν, ὅπερ δύναται νὰ δείξῃ πάσας *τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς* ἰδιότητας καὶ δεξιότητας τῶν ἀνθρώπων. Πῶς δὲ περιγράφει ἡμῖν καὶ παριστᾷ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη *ἐξ ἠθικῆς* ἀπόψεως τὸν Θεὸν τῶν Ἰουδαίων;[1] Παρίστησιν ἡμῖν αὐτὸν ὡς Θεὸν *ἐκδικητικὸν, ὀργίλον καὶ ζηλωτὴν*, ὡς Θεὸν ἐπιβάλλοντα τὰς ἀπανθρωποτέρας καὶ σκληροτέρας ποινὰς εἰς πάντα τολμῶντα νὰ ἐναντιωθῇ εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τὸν ἐκλεκτὸν αὐτοῦ λαὸν τοῦ Ἰσραήλ. Οὕτω π. χ. διηγεῖται ἡμῖν ἡ Π. Διαθήκη, πῶς *οὗτος ὁ Θεὸς τῶν Ἰουδαίων*, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ καὶ προσεκύνησαν τὰ εἴδωλα, ἐξωλόθρευσεν ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ κατακλυσμοῦ, πλὴν τοῦ Νῶε καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ· πῶς *οὗτος ὁ Θεὸς τῶν Ἰουδαίων* ἀπέκτεινε πάντα τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων μὴ φεισθεὶς τὰ ἀθῶα παιδία, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ὁ Φαραὼ δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν ἐκλεκτὸν ἰουδαϊκὸν λαὸν νὰ ἀναχωρήσῃ . . . » Κατὰ τοιοῦτον βλάσφημον ὕφος ἐξακολουθεῖ τὸ παλαιοκαθολικὸν φύλλον νὰ βλασφημῇ καὶ ἐξυβρίζῃ τὸν Θεὸν καὶ νὰ κηρύττῃ ὅτι ὁ Θεὸς οὗτος ὑπὸ τῶν παλαιοκαθολικῶν οὐκ ἀναγνωρίζεται ὡς ἀληθὴς Θεός. Διὰ τούτου δὲ ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ παλαιοκαθολικοὶ θεωροῦσι τὴν ἁγίαν Γραφὴν οὐχὶ ὡς ἀποκαλυφθεῖσαν θεόθεν.

Οἱ παλαιοκαθολικοὶ, καθορίζοντες ὡς βάσιν συνεννοήσεως μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων, δυσχεραίνουσι καθ' ὑπερβολὴν τὴν συνεννόησιν ταύτην, καθόσον ἐννοοῦσι νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὴν διδασκαλίαν ταύτην οἵαν ἐν γένει παριστῶσιν αὐτὴν αἱ ἔρευναι τῶν λογίων καὶ ἐπιστημόνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν τούτοις ὑπόκεινται εἰς πλάνας καὶ ἀπάτας. Τοιαύτη

---

1. Πῶς δύνανται οἱ παλαιοκαθολικοὶ νὰ ἀναγνωρίζωσι τὰς δέκα ἐντολὰς θεωροῦντες, τὸν Θεὸν, τὸν δόντα αὐτὰς, ὡς ἀνήθικον;

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА Богословського інституту

τις θρησκευτικὴ βάσις ἀναμφιβόλως ἐστὶν ἀνεπαρκὴς, καθ' ὅσον ἡ ἐπιστήμη οὐδέποτε δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν ὅτι τὰ συμπεράσματα αὐτῆς εἰσιν ἀπολύτως ὀρθά. Ἄλλως ὅλως ἤθελεν ἔχει τὸ πρᾶγμα, εἴπερ ὡς διδασκαλία τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας ἐθεωρεῖτο πᾶν ὅ,τι ἦν κοινὸν εἰς τὰς δύο ἐπὶ μέρους κανονικὰς Ἐκκλησίας, τὴν ἀνατολικὴν καὶ τὴν δυτικὴν, πρὸ τοῦ σχίσματος, καὶ τὸ ὁποῖον διετήρησαν καὶ διατηροῦσι κοινὸν μέχρι τῆς σήμερον. Αἱ δύο αὗται Ἐκκλησίαι, μεθ' ὅλον αὐτῶν τὸν χωρισμὸν τὸν διαρκοῦντα ἤδη ἀπὸ χιλίων ἐτῶν, καὶ σήμερον ἀκόμη συμφωνοῦσι κατ' οὐσίαν κατὰ τὴν δογματικὴν αὐτῶν καὶ τὴν λατρείαν, ἐνῷ οἱ *παλαιοκαθολικοὶ*, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, *ἐν πολλοῖς συμφωνοῦσι πρὸς τοὺς προτεστάντας*· καὶ ἐν ἑτέροις, ὡς καὶ οἱ προτεστάνται, οὐδὲ πρὸς ἀλλήλους συμφωνοῦσιν. Εἰσὶν ἐλεύθεροι βεβαίως οἱ λόγιοι τῶν παλαιοκαθολικῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, ἵνα μορφώσωσιν ἰδέαν περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων καὶ κατὰ ταύτην νὰ ρυθμίσωσι καὶ διοργανώσωσι τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν· ἄδικον ὅμως ἤθελεν εἶναι, εἴπερ ἀπῄτουν παρὰ τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, αὐτῆς, *ἥτις παρέλαβε παρὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τὴν βάσιν τῆς πίστεως* αὐτῆς, νὰ ἐγκαταλίπῃ νῦν ταύτην τὴν βάσιν καὶ ἀντ' αὐτῆς ν' ἀποδεχθῇ τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας τῶν λογίων παλαιοκαθολικῶν. Ἐνταῦθα δ' οὐδεὶς δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ ζήτημα, ἂν ἡ διδασκαλία τῶν παλαιοκαθολικῶν συμφωνῇ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων· πρὸ τούτου πρέπει μᾶλλον τὸ ἑξῆς ζήτημα νὰ διασαφηνισθῇ: Ἡ διδασκαλία τῶν παλαιοκαθολικῶν συμφωνεῖ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς σημερινῆς ὀρθοδόξου καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς; Ἐὰν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, πᾶσαι αἱ ἔριδες καὶ αἱ συζητήσεις διὰ μιᾶς αἴρονται ἐκ τοῦ μέσου, ἀρκεῖ οἱ παλαιοκαθολικοὶ νὰ ἀποδεχθῶσι τὰ συμβολικὰ βιβλία τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν «Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν» καὶ τὰ «Γράμματα» τῶν πατριαρχῶν.

Ἀλλ' ὅμως οἱ παλαιοκαθολικοὶ διαμφισβητοῦσι τὸ ὅτι ἐν τοῖς ἔργοις τούτοις, ἅτινά εἰσιν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα πρὸς τὰς νεωτέρας ἐλευθεριαζούσας ἀρχὰς τῶν παλαιοκαθολικῶν, ἐμπεριέχεται ἡ ὀρθὴ πίστις τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ταῦτά εἰσιν ὑποχρεωτικὰ διὰ πάντας. Ἡμεῖς ὅμως, ἐὰν θελήσωμεν νὰ καταμάθωμεν ἀκριβῶς καὶ κατὰ τὰς πηγὰς, τὴν πίστιν τῆς σημερινῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καλλίτερον καὶ φρονιμώτερον ἡγούμεθα νὰ συμβουλευθῶμεν τοὺς ἐξονομασθέντας διδασκάλους ταύτης τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς συγγραφεῖς τῶν συμβολικῶν τούτων βιβλίων, τούτους μᾶλλον ἢ τὸν ἰδιώτην καθηγητὴν Michaud. Οἱ πατριάρχαι καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναγκαίως πρέπει νὰ γινώσκωσι τί διδάσκει ἡ Ἐκκλησία αὐτῶν κάλλιον τῶν παρὰ τοῖς παλαιοκαθολικοῖς λογίων.

Ἀλλ' ἡ «Ὀρθόδοξος Ὁμολογία» ἀνεκηρύχθη ὡς ἡ ὀρθὴ ὁμολογία τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν τεσσάρων πατριαρχῶν καὶ πλείστων ἐπισκόπων αὐτῆς καὶ ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν τὴν 11 μαρτίου 1643. Κατὰ τὸ ἔτος 7193 ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἡ Ὁμολογία, αὕτη ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Μόσχας Ἰωακεὶμ, μετεφράσθη εἰς τὸ σλαυικὸν, καὶ κατὰ τὸ ἔτος 7204 ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Μόσχας Ἀδριανοῦ, ὡς τοῦ ἀνωτάτου ποιμένος τῆς Ρωσίας ἁπάσης καὶ τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν, ἐδημοσιεύθη μετὰ τῆς ἑξῆς παρατηρήσεως: «διότι πᾶς πιστὸς ἀναγινώσκων τὸ βιβλίον τοῦτο εὑρίσκει ἐν αὐτῷ τὰ ἀναγκαιοῦντα πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ . . . Ἡ ἀναπηδῶσα κρήνη, ἡ καθαρὰ πηγὴ, ὁ ὑπερεχειλίζων χείμαρρος, τὸ ἀθόλωτον ὕδωρ ρέει· ἀφθόνως, καταπαύει τὴν δίψαν, παραμυθεῖ τὴν καρδίαν, διανοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καθαίρει τὰς ἁμαρτίας, σώζει τὰς ψυχὰς καὶ ὑπισχνεῖται τὴν αἰώνιον βασιλείαν ἐν οὐρανοῖς . . .».

Εἰς τὰ ἀπὸ σεπτεμβρίου 1723 πρὸς τοὺς ἀγγλικανοὺς ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους «Γράμματα τῶν πατριαρχῶν» λέγεται: «Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἤδη χρόνων τὰ ἡμέτερα δόγματα καὶ ἡ πίστις τῆς ἡμετέρας ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διηρευνήθησαν καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ἐξακριβωθέντα ὡρίσθησαν καὶ διετυπώθησαν ὑπὸ τῶν ἁγίων καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων· οὐκ ἔξεστι δὲ οὐδὲν ἐν τούτοις προσθεῖναι καὶ ἀπὸ τούτων οὐδὲν ἀφελέσθαι. Δεῖ οὖν τὸν βουλόμενον ὑμῶν ὁμόφρονα εἶναι ἡμῖν ἔπεσθαι ἐν τοῖς θείοις δόγμασι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ὑποτάσσεσθαι καὶ ὑπείκειν τῇ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ ὑπὸ τῶν Πατέρων καὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων παραδοθείσῃ ἡμῖν τάξει . . . Καὶ ταῦτα ἱκανὰ εἴησαν ἂν πρὸς ὅσα ἡμῖν ἐγεγράφατε· ἵνα δὲ πληρεστέραν καὶ τελειοτέραν τὴν βεβαίωσιν ἔχητε, ἐξαποστέλλομεν ὑμῖν ὧδε ἐκτενέστερον διασάφησιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τῆς ἀνατολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς ἔστι ταύτην ἰδεῖν ἐν ταῖς πράξεσι τῆς ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1672 ἐν Ἱερουσαλὴμ συνελθούσης Συνόδου. Ἐντεῦθεν κα-

ταμανθάνετε πάντως τὴν εὐσεβῆ καὶ ὀρθόδοξον πίστιν τῆς ἡμετέρας ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας . . . ». Τὰ «Γράμματά» εἰσιν ὑπογεγραμμένα ὑπὸ τῶν τριῶν πατριαρχῶν: Κωνσταντινουπόλεως, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων μετὰ τῆς παρατηρήσεως: «(τάδε) ἐλέῳ Θεοῦ . . . οἰκείᾳ χειρὶ ὑπέγραψα καὶ βεβαιῶ καὶ ὁμολογῶ, ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ὀρθόδοξος πίστις τῆς ἡμετέρας ἀποστολικῆς, καθολικῆς καὶ ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας». Τίς λοιπὸν δικαιοῦται, ἐρωτῶ καὶ πάλιν, τίς δικαιοῦται μᾶλλον νὰ ἐπιβεβαιώσῃ μετὰ κύρους τὴν διδασκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, αὐτοὶ οἱ ἀνώτατοι ποιμένες ταύτης τῆς Ἐκκλησίας ἢ οἱ ἀπ' αὐτῆς ἐκκλίνοντες λόγιοι παλαιοκαθολικοί; Οἱ ὀρθόδοξοι πατριάρχαι ἐδήλωσαν τότε εἰς τοὺς ἀγγλικανοὺς θεολόγους ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ περιεχομένου τῶν «Γραμμάτων» ἐστὶν *ὁ ἀναπόφευκτος ὅρος* πρὸς ἕνωσιν μετὰ τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας· καὶ σήμερον τὰ πράγματα ἀκριβῶς οὕτως ἔχουσιν. Ἐὰν οἱ παλαιοκαθολικοὶ θέλωσι τὴν ἕνωσιν αὐτῶν μετὰ τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πρέπει *ἀναγκαίως* νὰ παραδεχθῶσι τὰ «Γράμματα».

Ἐν τῷ προσεχῶς ἐν Βόννῃ συγκροτηθησομένῳ συνεδρίῳ τῶν παλαιοκαθολικῶν γενήσεται καὶ πάλιν ἀπόπειρα πρὸς ἕνωσιν αὐτῶν μετὰ τῆς ἑλληνικῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τοιαύτη τις κοινωνία τῶν παλαιοκαθολικῶν μετὰ τῶν ὀρθοδόξων, κατὰ τὰ γραφόμενα θεολόγων τινῶν εἰς τὴν ρωσικὴν Ἐκκλησίαν ἀνηκόντων, ἐστὶ καθ' ἑαυτὴν ἀδύνατος. Ἀκούσωμεν τί περὶ τούτου λέγουσιν οἱ θεολόγοι οὗτοι πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διισχυρισμοῦ αὐτῶν τούτου.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ κινήματος τῶν παλαιοκαθολικῶν ὡς τελικὸς αὐτοῦ σκοπὸς ὡρίζετο ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν λατρείαν τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῶν ἐννέα πρώτων αἰώνων. Κατὰ τὸ παλαιοκαθολικὸν «Ἡμερολόγιον τοῦ λαοῦ» διὰ τὸ ἔτος 1903 (σελ. 54) οἱ παλαιοκαθολικοὶ σήμερον προέβησαν πολὺ πέραν τοῦ ἀρχικοῦ τούτου χρονικοῦ σημείου· θέλουσι νὰ ἀποκαθάρωσι κατὰ μικρὸν «τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀληθῶς καθολικὴν παράδοσιν ἀπὸ πάσης πλάνης καὶ δεισιδαιμονίας, ἥτις ἐπεσκότισε καὶ διέφθειρεν αὐτὴν κατὰ τὴν διὰ τῶν αἰώνων ἀνάπτυξιν αὐτῆς καὶ νὰ σχηματίσωσιν οὕτως Ἐκκλησίαν κατὰ πάντα ὁμοίαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν, ἀδιαίρετον, τῶν πρώτων (τίνων πρώτων;) ἑκατονταετηρίδων». Κατὰ ταῦτα φαίνεται ὅτι οἱ παλαιοκαθολικοὶ σήμερον οὐδαμῶς θεωροῦσιν ὡς ἰδεώδες αὐτῶν τοὺς χρόνους τῶν πρώτων οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ τοὺς *πρὸ* τῆς πρώτης οἰκουμενικῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου. Ὑπάρχουσι δὴ καὶ τοιαῦται πηγαί, ἃς δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι καταλλήλως οἱ πεπαιδευμένοι τῶν παλαιοκαθολικῶν *πρὸς ἀκριβῆ καὶ τελείαν* ἐπεξήγησιν καὶ διασάφησιν τῆς διδασκαλίας τῶν τριῶν πρώτων ἑκατονταετηρίδων· ἀλλ' ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἀνασχηματισμῷ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας μὴ οὐ διατρέχωσι κίνδυνον νὰ παραλίπωσι πολλά, ἅτινα ὑπῆρχον μὲν κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας, κατὰ σύμπτωσιν ὅμως οὐδαμοῦ εἰσι γεγραμμένα; Καὶ ἐὰν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἡμῶν «ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ διατελῇ ἐσκοτισμένη ἕνεκα πλάνης καὶ δεισιδαιμονίας», μὴ οὐ πρέπῃ ἆρά γε ἡ πλάνη αὕτη καὶ ἡ δεισιδαιμονία αὕτη *ἀμέσως* νὰ ἀποσκορακισθῇ; Ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς παλαιοκαθολικοὺς τοῦτο τὸ καθῆκον, ὅπερ αὐτοὶ εἰς ἑαυτοὺς ἐπέβαλον νὰ ἀσκῶσιν *ἁπλῶς ὀλίγον κατ' ὀλίγον*; Καὶ τίς ἐγγυᾶται αὐτοῖς ὅτι οὐ δυνατὸν νὰ ἀποσκορακίσωσι τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ διατηρήσωσι τὴν πλάνην;

Περὶ *τῆς παραδόσεως* ὡς πηγῆς τῆς πίστεως οἱ παλαιοκαθολικοὶ διδάσκουσι περαιτέρω (σελ. 51) ὅτι ἀποδέχονται αὐτὴν οὐχὶ ὡς πηγὴν τῆς πίστεως *παρὰ* τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ, ἀλλ' ἁπλῶς πρὸς συμπλήρωσιν καὶ ἐξήγησιν τῆς ἁγίας Γραφῆς. Ἀλλὰ τότε τί ἦν κατὰ τὴν δοξασίαν αὐτῶν ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας πρὸ τοῦ 325 ἔτους, καθ' ὃ οἱ Πατέρες τῆς πρώτης οἰκουμενικῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου καθώριζον τὸν κανόνα τῶν βιβλίων τῆς Κ. Διαθήκης καὶ ἰδίως τὴν γνησιότητα τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων; Θέλουσιν οἱ παλαιοκαθολικοὶ νὰ ποιήσωσιν ἐκποδὼν *τὴν ἑορτὴν τῆς κυριακῆς* ἀντὶ τοῦ σαββάτου καὶ εἴ τι ἕτερον οὐ διατασσόμενον ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις;

Τὴν ἀγαμίαν, τοὺς περὶ νηστείας κανόνας καὶ τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐξομολόγησιν οἱ παλαιοκαθολικοὶ χαρακτηρίζουσιν *ὡς ἀνηθίκους* διατάξεις, αἵτινες ἀκριβῶς διὰ τοῦτο πρέπει νὰ καταργηθῶσι. Σχετικῶς πρὸς ταῦτα σημειοῦμεν ὅτι καὶ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ ἐπίσκοποί εἰσιν ἄγαμοι καὶ ὅτι εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ διακόνους ἀπαγορεύεται ὁ γάμος μετὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῶν. *Αἱ περὶ νηστείας διατάξεις* ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἔχουσιν ἀπαραλλάκτως ὡς ἐν τῇ δυτικῇ· ἐπίσης καὶ τὴν διάταξιν, τοὐλάχιστον ἅπαξ τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ πάσχα, νὰ προσέρχωνται οἱ χριστιανοὶ εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς μεταλήψεως ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

ἔχει κοινὴν πρὸς τὴν δυτικήν. Οἱ παλαιοκαθολικοὶ ἐνταῦθα βαδίζουσι τὴν ὁδὸν τῶν προτεσταντῶν.

Περαιτέρω οἱ παλαιοκαθολικοὶ, ἀπορρίπτοντες «*τὰς πρὸς τοὺς ἱεροὺς τόπους ἀποδημίας, τὰς εἰκόνας, τὴν τιμὴν τῶν ἱερῶν λειψάνων*», εὑρίσκονται εἰς πληρεστάτην ἀντίφασιν πρὸς τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ μάλιστα πρὸς ταύτην ἢ πρὸς τὴν δυτικὴν, παρ' ἣ λειτουργικῶς τοὐλάχιστον τὰ περὶ τῆς τιμῆς τῶν εἰκόνων οὐδαμῶς ἀποτελοῦσιν ἀναπόσπαστον μέρος τῆς δημοσίας θείας λατρείας.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν παλαιοκαθολικῶν ἀποκλείεται ἡ «ἐπίκλησις καὶ ἡ τιμὴ τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ ὡς μεσιτρίας». Ἀλλ' ἡ θεωρία αὕτη εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν πλήρη πρὸς τὸν ὅρον τῆς δευτέρας οἰκουμενικῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, καθ' ὃν «ἀναθεματίζεται ὁ μὴ ἐπικαλούμενος μετὰ πίστεως τὴν μεσιτείαν τῆς Θεοτόκου Μαρίας».

Τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐπίκλησιν τῆς ἁγίας μητρὸς τοῦ Θεοῦ διδάσκουσι πολλαχῶς καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω π. χ. γράφει ὁ ἐν ἁγίοις Εἰρηναῖος (κατὰ αἱρέσεων, βιβλ. ς', κ. 19): «*Ἡ παρθένος Μαρία διὰ τὴν εἰς τὸ θεῖον θέλημα ὑπακοὴν αὐτῆς ἀνεδείχθη μεσίτρια τῆς παρανομησάσης Εὔας*».

Πλὴν δὲ τούτων, ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς βιβλίοις τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ μήτηρ τοῦ Θεοῦ σχεδὸν εἰς ἑκάστην σελίδα γεραίρεται ὡς μεσίτρια ἡμῶν προστάτις, ὡς ἡ μόνη ἐλπὶς τῶν ἀπηλπισμένων. Ἡ περὶ μετουσιώσεως διδασκαλία ἀπορρίπτεται ὑπὸ τῶν παλαιοκαθολικῶν. Καὶ ὅμως ἡ διδασκαλία αὕτη, ὡς ἐπανειλημμένως ἤδη ἀπεδείχθη, ἀνήκει εἰς τὰς θεμελιώδεις διδασκαλίας τῆς ὀρθοδοξίας. Ἐπίσης καὶ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ παλαιοκαθολικισμοῦ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἀναφορικῶς πρὸς τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας διεξωδικῶς ἐξηκριβώθη.

Καὶ ὅμως, μεθ' ὅλας ταύτας τὰς τόσον σπουδαίας διαφορὰς, οἱ παλαιοκαθολικοὶ διισχυρίζονται ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς ἵσταται ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετ' αὐτῶν δογματικῆς βάσεως, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῆς βάσεως τῶν παλαιοκαθολικῶν. «Πρακτικόν τι ἀποτέλεσμα», λέγουσιν, «ἐκ τῆς θεωρητικῆς ταύτης ἀναγνωρίσεως οὐδὲν προῆλθεν».

Πράγματι δὲ αἱ δογματικαὶ μεταξὺ τοῦ παλαιοκαθολικισμοῦ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἀντιθέσεις εἰσὶ τόσον μεγάλαι, ὥστε περὶ πραγματικῆς ἑνώσεως ἀμφοτέρων οὔτε σκέψις δυνατὸν γενέσθαι.

Μετάφρασις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Γερμανίας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΙΩΑΚΕΙΜ

ἐλέῳ Θεοῦ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθμ. πρωτ. 5638 / διεκπερ. 3110

Ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς καὶ ὁσιώτατοι Ἱερομόναχοι οἱ ψάλλοντες ἐν ταῖς ἱεραῖς ἐκκλησίαις τῆς Πόλεως, τοῦ Γαλατᾶ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Καταστένου καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοὶ, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητὰ, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ Προσέχειν ἑαυτοῖς, τὴν καλὴν τε παρακαταθήκην φυλάττειν, τὰς βεβήλους δ' ἐκτρέπεσθαι κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἱερόν ἐστιν παράγγελμα καὶ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀρχαιοπαράδοτον καὶ σωτήριον δίδαγμα. Πρόδηλον γὰρ ὅτι, ὅταν ἀγρύπνως τὰ ὑπὸ τῶν Πατέρων παραδεδομένα τηρῶμεν καὶ πιστῶς τὰ δεδιδαγμένα φυλάττωμεν, ἀσφαλῶς τὴν ψυχικὴν μὲν ἡμῶν σωτηρίαν, τὴν εὐόδωσιν δὲ τῶν τοῦ Γένους πραγμάτων κατεργαζόμεθα. Τὸ παλαίφατον τοῦτο παράγγελμα καὶ νῦν εὔκαιρον κρίνομεν ὑπομνῆσαι ἐν γένει μὲν ἅπαν τὸ εὐσεβὲς τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς κλίματος πλήρωμα, ἰδίᾳ δὲ τοὺς ἐκ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τοὺς ἐπιμελητὰς καὶ ἐργάτας τῆς παρ' ἡμῖν παιδεύσεως, καὶ τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας τῶν νέων, ἵνα πάντοτε μὲν, ἰδίᾳ δ' ἐν τοῖς παροῦσι καιροῖς, προσέχωσιν ἑαυτοῖς τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην φυλάττειν, φρουρεῖν τε καὶ προασπίζειν τὸν θησαυρὸν τῶν πατρῴων τιμαλφῶν παραδόσεων ἀπὸ κινδύνων καὶ πρώην μὲν ὑφισταμένων, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων ἐπὶ μᾶλλον ἐπιταθέντων, μεγίστην δ' ἀπαιτούντων προσοχὴν καὶ σύντονον παρ' ἡμῶν ἐνέργειαν πρὸς ἀποσόβησιν αὐτοῦ. Καὶ ὄντως, οὐκ ἄγνωστος διατελεῖ ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν ἑτεροδόξων χριστιανικῶν σχολῶν, τῶν ἔν τε τῇ βασιλευούσῃ καὶ τοῖς προαστείοις καὶ πολλαῖς ἐπαρχίαις τοῦ καθ' ἡμᾶς κλίματος, ὡς ἐπίσης οὐδ' ὁ σκοπὸς τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἱδρυμάτων τούτων καὶ ἡ τάσις τῆς διδασκαλίας αὐτῶν. Ταῦτα ἔτι μᾶλλον ἀριδήλως διεπιστώθησαν ἐκ στατιστικῆς περὶ τούτων ἐργασίας, προνοίᾳ ἐκκλησιαστικῇ ἄρτι ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῇ ἁρμοδίως δι' ἐπισταμένης ἐρεύνης διεξαχθείσης, ἐξ ἧς μετὰ λύπης καὶ ἀπορίας εἴδομεν τὸ πολλοῦ λόγου ἄξιον καὶ σπουδαίας σημασίας φαινόμενον ὅτι οἱ ἐν τοῖς ἱδρύμασι τούτοις διαπαιδαγωγούμενοι παῖδες κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς ὁμογενεῖς ὀρθοδόξους ἀνήκουσιν οἰκογενείας, ἀκρίτως εἰς ταύτας χάριν μόνης τῆς γλωσσομαθείας εἰσαγόμενοι ἐπὶ θρησκευτικῇ καὶ ἐθνικῇ αὐτῶν βλάβῃ.

Εἰς τὰ ὑφιστάμενα ταῦτα προσηλυτιστικὰ κέντρα προστίθεται νῦν νέα ἀλλοδόξων αὐτόχρημα πνευματικὴ ἐπιδρομὴ, ἢ τῶν ἀπὸ τῆς Δύσεως φευγόντων κληρικῶν ταγμάτων, ἅπερ, νόμῳ τὴν διεύθυνσιν τῶν πνευμάτων καὶ τὸ τῆς παιδαγωγίας δικαίωμα ἀφαιρεθέντα, κεκλεισμένην δὲ τὴν θύραν ἄλλων χωρῶν εὑρίσκοντα ἐπὶ τὰς ἡμετέρας εἰσβάλλουσι χώρας ὡς ἐπὶ ἀγρὸν δῆθεν ἀπερίφρακτον καὶ ἀδέσποτον, ἐλπίζοντα εὑρεῖν ἐν αὐταῖς ἐλεύθερον στάδιον ὀργώσεως, σπορᾶς καὶ θερισμοῦ ἐν τοῖς παρεισάκτοις καὶ τῷ ὀρθοδόξῳ λαῷ ἀλλοτρίοις διδάγμασι. Μὴ λανθανέτω δ' ὑμᾶς ὅτι οἱ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν πατρίδος ὡς

ἀνωφελεῖς καὶ ἐπιζήμιοι ἀποπεμπόμενοι οὗτοι ἱεροδιδάσκαλοι, εἰς τὰς χώρας ἡμῶν καταφεύγοντες, ἀναλαμβάνουσι κήρυγμα ἱεραποστόλων καὶ ἀγῶνα προσηλυτισμοῦ, τὰ δ' ὑπ' αὐτῶν πηγνύμενα παντοῖα ἱδρύματα καὶ ἡ ὅλη αὐτῶν διδασκαλία ἥκιστα μὲν εἰς τὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐπιστήμης διάδοσιν, ἢ εἰς τὴν τῶν ἠθῶν διάπλασιν ἀποβλέπουσιν, ὅλῃ δὲ ψυχῇ καὶ διανοίᾳ ἀφοσιοῦνται εἰς τὴν ἀποπλάνησιν τῶν τῇ ὀρθοδοξίᾳ προσκειμένων πιστῶν, ἣν παρρησίᾳ καὶ ἀπεριφράστως ἐπιδιώκουσι «δελεάζοντες ψυχὰς ἀστηρίκτους» καὶ «ὑπέρογκα ματαιότητος φθεγγόμενοι», πᾶσάν τε τοῖς ἀκούουσιν ἐπαγγελλόμενοι αὐτενέργειαν, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς» κατὰ τὸν ἀπόστολον Πέτρον.

Οὕτω δὲ, διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἐπαγγελιῶν καὶ ὑποσχέσεων κατοπτρίζουσι τοῖς γονεῦσι τὴν γοητείαν ἐνδάλματος μελλούσης τῶν τέκνων αὐτῶν εὐημερίας διὰ τῆς σπουδῆς ξένων γλωσσῶν καὶ ποικίλης ἄλλης δῆθεν μορφώσεως, πρόθυμοι δ' εὐκολίας τινὰς τοῖς ἀπορωτέροις ἐνδεικνύμενοι, πᾶσαν μετέρχονται σπουδὴν καὶ πᾶν μέσον κατατεῖνον εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ποιῆσαι προσηλύτους παρὰ τοῖς ἁπλουστέροις τοῖς μὴ δυναμένοις ἐκ τοῦ παραχρῆμα κρίναι ὅτι εἰς τὴν ψυχικὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἀπώλειαν ἀσφαλῶς καὶ ἀνεπανορθώτως κατολισθαίνουσιν. Διὸ καθῆκον προνοίας ἐκκλησιαστικῆς ἡγούμεθα ἵνα πᾶσι τοῖς ἀγαπητοῖς ἐν Κυρίῳ ἡμῶν τέκνοις ὑποδείξωμεν τὸν ἐπαπειλοῦντα τὴν χριστιανικὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν κοινωνίαν κίνδυνον καὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον πᾶσιν ἱερὸν καθῆκον τοῦ ἀντιτάξαι ὡς ἄμαχον κατ' αὐτοῦ ὅπλον, τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν εἰς τὴν πατρῴαν παιδείαν ἐμμονὴν, γινώσκοντες ὅτι ὑπὸ τοιούτους διδασκάλους ἡ γνῶσις τῶν ξένων γλωσσῶν ἀποκτᾶται διὰ ζημίας ἀνεπανορθώτου, ἤτοι τῆς ἀπωλείας τῆς τε ἱερᾶς ὀρθοδόξου πίστεως, τῆς τε πατρῴας γλώσσης καὶ τῶν ἱερῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων, ἀπωλείας ἀγούσης εἰς ἐκφυλισμὸν τῆς ὁμογενοῦς, ἀμορφώτου καὶ ἀπαλῆς νεότητος.

Ὁμοίως δ' ἐπιβλαβεῖς θρησκευτικῶς λογιστέαι καὶ αἱ ὑπὸ ξένων συντηρούμεναι σχολαὶ ἐκεῖναι, ἐν αἷς οὐκ ἐνεργεῖται μὲν θρησκευτικὸς προσηλυτισμὸς ὑπὲρ ἑτεροδόξου τινὸς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐν αἷς ἡ χριστιανικὴ ὀρθόδοξος κατήχησις καὶ ἄλλα ἱερὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως μαθήματα ἢ ὅλως οὐ διδάσκονται, ἢ διδάσκονται μὲν ἀλλὰ κατὰ τρόπον γενικὸν καὶ ἀόριστον, ἐμπνέοντα οὕτω μᾶλλον τοῖς μαθηταῖς τὴν ψυχικῶς τε καὶ ἠθικῶς ἐπιβλαβεστάτην θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητα.

Προτρεπόμεθα τοίνυν πατρικῶς καὶ παρακελευόμεθα ἐκκλησιαστικῶς τοῖς τε γονεῦσι καὶ κηδεμόσι, τοῖς τε ἱερατικῶς προϊσταμένοις τῶν ἐνοριῶν, τοῖς ἐντιμοτάτοις κυρίοις Ἐφόροις, Ἐπιτρόποις καὶ λοιποῖς προκρίτοις τῶν ἐν τῇ βασιλευούσῃ καὶ τοῖς προαστείοις ἐνοριῶν, ἵνα ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν λαμβάνοντες τὸν σοβαρὸν τοῦτον κίνδυνον τῆς νέας γενεᾶς, κωφεύωσι πρὸς τὰς εὐσχήμους καὶ δῆθεν πρακτικῶς ὠφελίμους προτάσεις καὶ ὑποσχέσεις τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἑτερογενῶν τούτων αὐτοκλήτων διδασκάλων, ἐμμένωσι δὲ πιστοὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν ἐν ταῖς σχολαῖς τοῦ καθ' ἡμᾶς Γένους παίδευσιν καὶ μόρφωσιν τῶν ὀρθοδόξων παίδων, γινώσκοντες ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν πρόφασιν τῆς ἐν ξέναις γλώσσαις πρακτικῆς μορφώσεως, αὕτη ἐστὶν ὅλως ἀδικαιολόγητος καὶ ἀστήρικτος, πρῶτον μὲν καθότι καὶ ἐν ταῖς ἡμετέραις σχολαῖς ἀρκούντως αὗται διδάσκονται, ὁ δ' ἐξ αὐτῶν, ἀποφοιτῶν, δύναται ταχέως διὰ μικρᾶς φροντίδος καὶ ἐπιμελείας, συμπληρῶσαι τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς μαθήσεως, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ληφθήσονται ἁρμοδίως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μέτρα πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς τῶν ξένων γλωσσῶν σπουδῆς. Ἀλλ' ἐν τούτοις, πάσης περὶ ὑλικῶν συμφερόντων σκέψεως προκριτέα πάντοτε ἡ περὶ διασώσεως τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας καὶ γλώσσης, τηρήσεως δὲ τῶν πατρῴων ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἅπερ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἀοίδιμοι πατέρες ἡμῶν διὰ πάσης θυσίας ἀγνὰ καὶ ἀλύμαντα φυλάξαντες παρέδωκαν ἡμῖν πρὸς στήριξιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους καὶ εἰς δόξαν Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

αηβ'

ΕΝ ΜΗΝΙ ΑΥΓΟΥΣΤΩ ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΟΣ ΙΕ'.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος καὶ ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία.— Ὁ ἄλλοτε ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, νῦν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ προϊστάμενος τῆς σχολικῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου, αἰδεσιμολογιώτατος κ. Θεόδωρος Δάουλιγκ, οὗτινος ἐπίσημος ἀποστολή ἐστιν ἡ καλλιέργεια σχέσεων φιλικῶν μεταξὺ τῆς ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, λαβὼν ἀφορμὴν ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ ἐπισκόπου Δουνεδὶν, δηλώσαντος ὅτι ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτοῦ ὑπάρχουσι μέλη τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἅτινα στεροῦνται τῶν κανονικῶν τῆς χάριτος μέσων ἐλλείψει ἰδίας πνευματικῆς ἀρχῆς, καὶ ἐπιθυμοῦντος νὰ μάθῃ πῶς δέον νὰ φέρηται πρὸς ταῦτα, καταφεύγοντα ἐνίοτε εἰς τὴν ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀπαραιτήτων αὐτῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν, ἄνευ ἀποσπάσεως αὐτῶν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἐκκλησίας, ἀπετάθη ἐσχάτως πρὸς τοὺς θεοφιλεστάτους ἐπισκόπους τόν τε Γιβραλτάρης καὶ τὸν Ἱερουσαλὴμ καὶ Ἀνατολῆς, ἐπιπεφορτισμένους τὴν ἐπισκοπὴν τῶν ἀγγλικανικῶν παροικιῶν τῶν ἐν τῷ κλίματι τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, συνιστῶν ὅπως οἱ πανιερ. ἀγγλικανοὶ ἐπίσκοποι ἐπιστήσωσι ἐν τούτῳ τὴν προσοχὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμ. πατριάρχου καὶ τῶν μακαριωτάτων πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων.—Οἱ δ' ἐπίσκοποι οὗτοι διὰ γράμματος αὐτῶν κοινοῦ ἀπετάθησαν προσφάτως πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην καὶ τοὺς μακαριωτάτους πατριάρχας Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων ζητοῦντες ὅπως οἱ τρεῖς πατριαρχικοὶ θρόνοι παράσχωσιν αὐτοῖς ἁρμοδίως πληροφορίας ἐὰν αἱ πράξεις τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν διατελούντων ἀγγλικανῶν ἱερέων θὰ ἀποδοκιμασθῶσιν ἐν ᾗ περιπτώσει προσκληθῶσιν οὗτοι καταλλήλως ἵνα παράσχωσιν εἰς μέλη τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τινὰ τῶν μέσων τῆς χάριτος, ἔνθα οὐδεὶς ὀρθόδοξος ἱερεὺς ὑπάρχει ἢ ἠδυνάτει νὰ πράξῃ τοῦτο.— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τῶν πανιερ. ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων, ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης, μετὰ σύσκεψιν παρεπέμφθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὸν σύλλογον τῶν καθηγητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπως οὗτος ὑποβάλῃ γνωμοδότησιν, μεθ' ἣν ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀποφανθήσεται τί τὸ κατ' ἀνάγκην γενησόμενον.

— *Ἀρχιεπίσκοπος Καρλοβιτσίου.* — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης ἀνεγνώσθη ἡ εἰρηνικὴ ἐπιστολὴ τοῦ σεβ. ἀρχιεπισκόπου Καρλοβιτσίου κ. Γεωργίου, ἀπαντῶντος εἰς τὴν ἐνθρονιστικὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

— *Ἐπισκοπὴ Κίτρους.* — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης ἀνεγνώσθη μακροσκελὲς ἐξ Αἰκατερίνης, ἕδρας τῆς ἐπισκοπῆς Κίτρους, τηλεγράφημα, δι' οὗ οἱ κάτοικοι, ἀναφερόμενοι εἰς τὰς προηγουμένως διά τε τηλεγραφημάτων καὶ ἐκθέσεων διατυπωθείσας αἰτιάσεις κατὰ τοῦ ἐπισκόπου Κίτρους κ. Θεοκλήτου, ὡς ἀδυνατοῦντος ἕνεκα γήρατος ἵνα ποιμάνῃ τὴν ἐπισκοπήν, ἄτε καὶ νοσήματι τρυχομένου ἀνιάτῳ, ἐκλιπαροῦσι τὴν Ἐκκλησίαν ὅπως ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος ὅσον ἐνεστι τάχιον. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, εἰσέτι ἀναμένουσα τὴν ἀπολογίαν τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Κίτρους, ἐπέσχε ν' ἀποφανθῇ ἄρτι, προέβη ὅμως εἰς σχετικάς τινας ἀποφάσεις ἀφορώσας εἰς τὴν μείζονα διασάφησιν τῶν κατὰ τοῦ νοσοῦντος ἐπισκόπου διατυπωθέντων παραπόνων τῶν κατοίκων.

— *Μονῶν διαφωνία.* — Διαφωνίας ἀπὸ ἐτῶν ὑφισταμένης μεταξὺ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Ζωγράφου καὶ τῆς παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, ἕνεκα διαμφισβητουμένης ἑκατέρωθεν κυριότητος ἐπὶ γαιῶν τινων τῶν ἐν Κασσάνδρᾳ ὑπαρχόντων μετοχίων ἀμφοτέρων τῶν εὐαγῶν σκηνωμάτων, ἡ Ἐκκλησία πρὸς ἐπίλυσιν τῆς διαφωνίας εἶχεν ἀποστείλει ἐπὶ τόπου ἔξαρχον τὸν πανιερ. μητροπολίτην Στρωμνίτσης κ. Σωφρόνιον, ὅστις σὺν τοῖς ἀντιπροσώποις ἀμφοτέρων τῶν μονῶν, μετὰ τὴν προσήκουσαν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος, ἀπεφάνθη δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὲρ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς μονῆς τῆς ἁγίας Ἀναστασίας καὶ ἡ γνώμη αὕτη εἶχε γείνει τότε δεκτὴ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπειδὴ δ' ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Ζωγράφου ἐθεώρησεν ἑαυτὴν ἀδικουμένην καὶ ἐζητήσατο παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀναψηλάφησιν τῆς ὑποθέσεως, ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης, ἀποδεξαμένη τὴν αἴτησιν τῆς μονῆς Ζωγράφου, ἐνετείλατο τῷ θεοφιλεστάτῳ ἐπισκόπῳ Ξανθουπόλεως κ. Ἰωάννῃ, ἀποσταλέντι, ὡς γνωστόν, ἐξάρχῳ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ἠπείρῳ μονῶν, ὅπως μεταβῇ ἐπὶ τόπου καὶ, κοινῇ μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφωνουσῶν μονῶν, ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν.

— *Μητρόπολις Προικοννήσου.* — Κατά τινα τῶν τελευταίων αὐτῆς συνεδριῶν ἡ Ἱ. Σύνοδος, ὥρισεν ὅπως συνῳδὰ καὶ προηγουμένῃ ἀποφάσει, γενομένῃ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Προικοννήσου Παρθενίου, καθέδραι τοῦ μητροπολίτου ὧσιν ἡ Ἀλώνη καὶ ὁ Μαρμαρᾶς, ἐν αἷς θέλει διαμένει ἀνὰ ἓξ μῆνας κατ' ἔτος.

— *Μητροπολίτης Καρπάθου.* — Τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Καρπάθου καὶ Κάσσου κ. Ἀγαθαγγέλῳ ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἡ κανονικὴ ἄδεια ὅπως ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσαν πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

— *Ἔκφρασις εὐχαριστιῶν.* — Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πελαγονίας κ. Ἀμβρόσιος ὑπέβαλεν αἴτησιν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅπως ἐκφρασθῶσιν αἱ εὐχαριστίαι αὐτῆς τῷ ἐκ Νιζοπόλεως μὲν τῆς ἐπαρχίας Πελαγονίας ὁρμωμένῳ, ἐν Ρουστσουκίῳ δὲ ἀπὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένῳ ὁμογενεῖ τραπεζίτῃ κ. Κωνσταντίνῳ Μπέμπῃ, ἐπὶ τοῖς φιλοπάτρισι καὶ φιλομούσοις αἰσθήμασιν, ἅπερ διετράνωσεν ἐσχάτως προσενεχθεὶς ὅπως ἰδίοις ἀναλώμασιν ἅμα μὲν ἀνεγείρῃ ἐν τῇ γενετείρᾳ σχολὴν, ἅμα δὲ μεριμνήσῃ δεόντως περὶ τῆς τακτικῆς ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀπροσκόπτου λειτουργίας αὐτῆς· ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἐπιστέψασα διὰ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν αὐτῆς τὸ φιλόστοργον καὶ φιλογενὲς τοῦτο τέκνον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνέκρινε τὴν ἔκφρασιν τῶν εὐχαριστιῶν διὰ ἰδιαιτέρου πατριαρχικοῦ γράμματος.

— *Ἐπιδόματα ἀρχιερατικά.* — Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, ἐπὶ ἐγγράφῳ προτάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐνέκρινε σήμερον ἵνα τὸ Ἐθν. Ταμεῖον χορηγῇ κατὰ μῆνα πέντε μὲν λίρας τῷ μητροπολίτῃ Μελενίκου, 500 δὲ γρόσια τῷ μητροπολίτῃ Μεσημβρίας καὶ 750 τῷ μητροπολίτῃ πρώην Ἴμβρου κ. Παϊσίῳ.

— *Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης.* — Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὥρισεν ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς τρίτης ἵνα κατὰ τὸ ἐπὶ θύραις σχολικὸν ἔτος προσληφθῶσιν ἐν τῇ Θεολογ. τῆς Χάλκης Σχολῇ δέκα νέοι μαθηταί.

— *Ἐπισκευαὶ πατριαρχικοῦ οἴκου.* — Ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν γενναιόφρονα εἰσφορὰν ἐκ λιρῶν ὀθωμ. 20 ἐνεχείρισε τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σωφρόνιος. — Ἐπίσης ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τούτων ἀπεστάλησαν ἐκ Τραπεζοῦντος καὶ Κερασοῦντος 10,943 ἀργυρᾶ γρόσια. Ὁ ἔρανος οὗτος, ἐν ὥρᾳ θερινῇ τοῦ ἔτους, καθ' ἣν αἱ πρῶται τῶν ἐν Τραπεζοῦντι οἰκογενειῶν διαμένουσιν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς, διενεργήθη διὰ τοῦ περιοδεύοντος ἀνταποκριτοῦ τῆς «Ἐκκλης. Ἀληθείας» καὶ ἀπεσταλμένου τῶν Πατριαρχείων κ. Βασ. Ἀσμανίδου, δι' οὗ ἀπεστάλησαν καὶ αἱ ἐξ Ἀμισοῦ καὶ Πάφρας ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ συνδρομαὶ ἐκ γροσ. 17,820.

— *Κανονισμὸς συντάξεων Ζαππείου Παρθεναγωγείου.* — Ἐν τῇ σημερινῇ διοικητικῇ συνεδρίᾳ, τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, διασκεψάμενον ἐπὶ τοῦ Κανονισμοῦ τούτου, ἀπεδέξατο πάσας τὰς παρατηρήσεις, ἃς ἐπήνεγκεν ἐπ' αὐτοῦ ἰδία ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Λιτίτζης καὶ τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ι. Κ. Χατζοπούλου. Ὁ Κανονισμὸς ἀποβλέπει μόνον εἰς τοὺς διδάσκοντας (ἐξαιρουμένων τῶν διδασκόντων προαιρετικὰ μαθήματα) καὶ εἰς τοὺς ὑπηρέτας, τοὺς λαμβάνοντας μισθὸν ὑπὲρ τὰς δύο κατὰ μῆνα λίρας.

— *Πανήγυρις ναῶν.* — Τοῦ ἐν Γαλατᾷ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας Καφφατιανῆς ὡς καὶ τοῦ ἐν Μουχλίῳ τῆς Θεοτόκου τῶν Μογγουλίων πανηγυριζόντων χθὲς, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κατὰ τὸν ἑσπερινὸν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος. — Ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου Καφφατιανῆς, προσηρτημένῳ τῇ πατριαρχικῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ, τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἱερώνυμος, σὺν τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεοβούλῳ, διευθυντῇ τῆς Σχολῆς, καὶ πρώην Κώου κ. Παύλῳ.

— *Ἐπέτειος ὀνόματος.* — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης εὐηρεστήθη τηλεγραφικῶς μὲν νὰ συγχαρῇ τῷ ἐριτίμῳ κ. Πάνῳ Κουρτζῇ, καὶ τῇ εὐγενεστάτῃ κ. Μαρίᾳ Εὐστ. Εὐγενίδου ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἑορτῇ, διὰ δὲ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιακόνου κ. Λαυρεντίου τῷ ἐριτίμῳ κ. Παναγιώτῃ Χρυσῷ. — Ὡσαύτως τηλεγραφικῶς συνεχάρη ἡ Α. Θ. Π. καὶ τῇ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἱερᾷ βασιλικῇ καὶ πατριαρχικῇ μονῇ τῶν Ἰβήρων πανηγυριζούσῃ.

— *Ἐπισκέψεις.* — Τῇ δευτέρᾳ (12 τρ. μ.) ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην αἱ ΑΑ. ΕΕ. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας στρατηγὸς κ. Σάββας Γκρούϊτς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν διερμηνέων κ. Κωνσταντίνου Γκρούπτσεβιτς, καὶ ὁ Γραγκο βέης Ἰωαννίδης. — Τῇ τρίτῃ ἡ Α. Ε. ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης.

— *Εὐσεβεῖς δωρεαί.* — Γενναίαν χρηματικὴν δωρεὰν ἐποιήσατο τῷ Ἐκκλησ. Μουσικῷ Συλλόγῳ ἐσχάτως ὁ ἐρίτιμος ὁμο-

γενὴς Κωνσταντῖνος Ε. Σεβαστόπουλος, προσενεγκὼν πεντήκοντα λίρας ὀθωμ. χάριν τῆς Μουσικῆς αὐτοῦ Σχολῆς. Τὸ προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου εὐγνωμονοῦν ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην τοῦ Συλλόγου τὸν φιλόμουσον ὁμογενῆ. τὰς δεούσας ἅμα εὐχαριστίας ἀπενεῖμαν καὶ τῷ ἀκαταπονήτῳ διευθυντῇ τῆς Μουσικῆς Σχολῆς κ. Γεωργίῳ Ι. Παπαδοπούλῳ.

Ἐκκλησία τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ λήξαντος ἰουλίου μηνὸς ἀπεβίωσεν ἐν Χαλκίδι ὁ **ἀρχιεπίσκοπος Χαλκίδος Εὐγένιος Δεπάστας.** Κληρικὸς τοῦ Οἰκουμεν. πατριαρχικοῦ Θρόνου τὸ πρῶτον γενόμενος, ἐσπούδασεν ἐν Ρωσσίᾳ, κατόπιν ἐδίδαξεν ἐν γυμνασίοις ἀθηναϊκοῖς, καὶ γέρων ἤδη ἐχειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος Χαλκίδος, χρηματίσας πρὸ τριετίας καὶ μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Στυλιανὸς Παναγιώτου Χαρτένιας, ὑπήκοος Ἕλλην, τέως μὲν κάτοικος Ἀγχιάλου τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ ταφτσῆς τὸ ἐπάγγελμα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8 π. μ. ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου, ἐνώπιον τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διαζεύξει ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς παπᾶ Γεωργίου Τζιβάννη, ραπτρίας τὸ ἐπάγγελμα καὶ κατοίκου τῆς ἐνορίας Παλίνου Κωνσταντινουπόλεως. Προσεπιδηλοῦται δὲ αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὁριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις τρὶς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9 Αὐγούστου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς 1

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Εὐστάθιος Ἰωάννου Ψύχας, ὑπήκοος Ὀθωμανός, τέως κάτοικος Βλάγκας καὶ ὑπάλληλος ξενοδοχείου ἐν Σιρκετζῇ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8 Εὐρωπαϊστὶ πρὸ μεσημβρίας μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ πνευματικοῦ τῶν Πατριαρχείων δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Παρασκευῆς Εὐσταθίου Ψύχα, θυγατρὸς Ἀναστασίου Ζαφειριάδου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, καὶ ὑπηκόου Ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Βλάγκας (Μουσάλα-Μαχαλεσῆ ἀραπ-σοκάκ).

Προσεπιδηλοῦται δὲ αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὁριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ. Ἡ παροῦσα κλῆσις τρὶς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 14 Ἰουνίου 1902

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 2

Ὁ Γραμματεύων

Ἱεροδ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΑΝΘΟΥΛΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀρθμ. Πρωτοκ. 792 καὶ ἡμερομηνίαν 4 Φεβρουαρίου 1902 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης ἀδελίνης Μαργαρίτας Δημητρίου Παναγιώτου Καρατζᾶ τὸ γένος, Jean Baugrats, δυτικῆς τὸ δόγμα, Γαλλίδος τὴν ἐθνικότητα, διαμενούσης ἐν Πέραν Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τῇ ὁδῷ Σοφιαλῆ ὑπ' ἀρθμ. 2 (δὶς) καὶ τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἔργα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Δημητρίου Παναγιώτου Καρατζᾶ, Ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὀθωμανοῦ, τέως μὲν κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τῇ ὁδῷ Γλαβάνη ὑπ' ἀρθμ. 6 καὶ ὑπαλλήλου τῆς ἑταιρίας Κουκ νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος,

παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων ὁριζομένας προθεσμίας ἤτοι τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως πρὸς ὑποβολὴν ἀνακοπῆς καὶ ἑτέρων ἑξήκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει,

διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων («Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως. τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια δέκα ἐννέα (ἀρθμ. 619) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Παταριρχείοις, τῇ 13 Μαΐου 1902

Ὁ Προεδρεύων

† ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ 2

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Ὅσαι ἐφοροεπιτροπαὶ ἔκ τε τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν ἐπαρχιῶν θέλουσιν ἵνα ἀναρτήσωσιν ἐν τοῖς νάρθηξι τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν «Πίνακας Μετανοίας», εἴτε ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν σχολῶν «Πίνακας τῶν μεταφυσικῶν θεωριῶν», κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ πανσέπτου πατριαρχικοῦ ναοῦ ἤδη ἀνηρτημένων τοιούτων, δύνανται νὰ λάβωσιν αὐτοὺς δωρεὰν, γνωστοποιοῦσαι μόνον τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν ὡς καὶ τὸ εἶδος καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν Πινάκων, «Τῇ Συντάξει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» διὰ Γ. Εὐγενίδην.»

Ὁ *ὑπεύθυνος* Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ ім. І.І. МЕЧНИКОВА
Наукова бібліотека ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ імені І. І. МЕЧНИКОВА
02/09/25 902556 НБ ОНУ
1918
П. III. 726638